

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým v právní věci **žalobce: O. C.**, státní příslušnost Ukrajina, nar. x, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, Praha 9, proti **žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, odbor cizinecké policie, Křižíkova 279/8, Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 6. 2017, čj. KRPS-178121-9/ČJ-2017-010022,

t a k t o:

- I.** Žaloba **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), doručenou zdejšímu soudu dne 26. 6. 2017 a doplněnou ustanoveným zástupcem dne 11. 7. 2017, se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaná rozhodla o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba zajištění byla stanovena na 50 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Žalobce namítl, že žalovaná v dané věci nepostupovala v souladu s § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců při posuzování možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. V případě žalobce přicházejí v úvahu všechny alternativy k zajištění dle § 123c citovaného zákona. Žalovaná nedostatečně odůvodnila, proč nepřistoupila k uložení tzv. kaucí. Uvádí sice, že kauce nebyla žalobcem ani jinou osobou složena, žalovaná však možnost složení kaucí žalobci vůbec nenabídla. Žalovaná rovněž nedostatečně odůvodnila,

proč nepřistoupila k uložení povinnosti žalobci osobně se hlásit policii. Žalobce poukázal na to, že dle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy má stát povinnost zajistit, že detence je použita pouze po pečlivém zhodnocení její nezbytnosti v každém jednotlivém případě jako přiměřená odpověď a na co nejkratší možnou dobu, přičemž stát by měl nejprve zvážit méně invazivní opatření k zajištění dosažení stanovených cílů. Podle žalobce se v jeho případě žalovaná s uvedenými závazky vypořádala nedostatečně, resp. vůbec.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě připomněla, že žalobce byl dne 30. 5. 2017 kontrolován Policií ČR, přičemž předložil slovenský průkaz opatřený vlastní fotografií, který vydával za pravý a svůj vlastní. Provedené měření navíc u žalobce vykazalo pozitivní výsledek alkoholu v dechu. Vzhledem ke vzniku důvodného podezření, že předložený doklad je padělaný a žalobce před jízdou požil alkohol, byl zadržen; v dané věci je též vedeno trestní řízení pro přečin padělání a pozměnění veřejné listiny a ohrožení pod vlivem návykové látky. Dne 1. 6. 2017 byl pak žalobce předán žalované a zajištěn dle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR. Následně s ním byl sepsán protokol o podání vysvětlení, do kterého uvedl, že do ČR přicestoval v roce 2007, od té doby nevycestoval a nepřetržitě zde pobývá. Přicestoval na turistické vízum, avšak za účelem výdělečné činnosti. Při vstupu na území vlastnil cestovní doklad s platným vízem, po ukončení platnosti víza ČR neopustil ani nepožádal o prodloužení víza. V roce 2010 mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 3 let, avšak ve stanovené lhůtě ČR neopustil. V roce 2012 mu Obvodní soud pro Prahu 5 uložil trest vyhoštění na dobu 2 let. Žalobce uvedl, že ani tento trestní příkaz nerespektoval a nevycestoval. V době sepsání protokolu nevlastní žádný cestovní doklad, neboť jej zanechal v zařízení pro zajištění cizinců, kde byl umístěn v roce 2010 a které svévolně opustil při hospitalizaci v nemocnici. Předložený doklad si obstaral za úplatu za účelem vyhnutí se postihu za neoprávněný pobyt. Nemá sjednáno zdravotní pojištění a bydlí asi týden v obci Ř. na ubytovně (předtím pobýval několik měsíců u kamaráda tamtéž). V průběhu svého pobytu v ČR měsíčně pobíral cca 20.000 Kč. Na území ČR ani v jiném členském státě EU nemá rodinné příslušníky, není rodinným příslušníkem občana EU, prostředky na vycestování má a na území ČR se nenachází žádná osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost. Vůči ČR nemá závazky, pohledávky ani vazby. Na území Ukrajiny má sestru. Na území ČR nemá žádný majetek, kulturní ani společenské vazby a není mu známa žádná překážka k vycestování z území.

Žalovaná dále odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že postupy dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců v plném rozsahu zhodnotila a odůvodnila. Ve vztahu k § 123b citovaného zákona posoudila dosavadní jednání žalobce a jeho vyjádření do protokolu, přičemž dospěla k tomu, že je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění, neboť mírnější donucovací opatření by nebyla účinná a uložení zvláštního opatření za účelem vycestování dle § 123b téhož zákona je z hlediska jednání žalobce nedostačující. K neuložení zvláštních opatření dle § 123b přistoupila žalovaná zejména z důvodu nebezpečí opětovného nerespektování právních předpisů ČR a možného zmaření správního rozhodnutí, jímž má být žalobci stanovena povinnost opustit území. Tento závěr je podložen opakovaným porušením zákona o pobytu cizinců i trestního zákona. V případě žalobce již nepostačuje uložení zvláštního opatření, neboť z jeho jednání je patrné, že by ji v případě uložení povinnosti v rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval. Žalobce nesplnil ani další podmínku pro uložení zvláštního opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců, a to nahlásit adresu, kde se bude do doby realizace správního vyhoštění zdržovat. Žalobce do

protokolu uvedl adresu, kde se zdržuje, ovšem s tím, že je na této adrese jen týden. Dále žalovaná hodnotila, zda je možné v případě cizince aplikovat zvláštní opatření ve smyslu § 123c zákona o pobytu cizinců a nezbylo jí, než od této možnosti upustit. Zejména v kontextu s tím, že do doby zajištění žalobce nebyla žádná finanční záruka složena a rovněž žalobce ani hodnověrně neprokázal, že by disponoval hotovostí, která by mu umožnila složit nějakou finanční jistotu. Do protokolu žalobce pouze uvedl, že disponuje finančními prostředky k vycestování, nikoli však ke složení kauce. Žalobce dále do protokolu uvedl, že na území ČR nemá žádné společenské ani sociální vazby, že se zde nenachází nikdo z jeho příbuzných a neuvedl žádnou jinou osobu, která by byla ochotna finanční záruku složit.

Ze správního spisu soud ověřil, že dne 1. 6. 2017 po svém zadržení v návaznosti na zadržení při silniční kontrole podal žalobce u žalované vysvětlení (protokol čj. KRPS-178121-5/ČJ-2017-010022), v rámci něhož mimo jiné uvedl, že do ČR přicestoval někdy v roce 2007 a od té doby území ČR neopustil. Po ukončení platnosti víza nevycestoval, ani si nepožádal o jeho prodloužení. V době vstupu na území ČR měl platný cestovní doklad, ovšem ten zůstal v zařízení pro zajištění cizinců, které žalobce v době svého zajištění v roce 2010 svévolně opustil, když byl na pozorování v nemocnici s podezřením na tuberkulózu. Žalobce dále do uvedeného protokolu uvedl, že si je vědom toho, že na území ČR pobývá nelegálně, přičemž nevycestoval ani v návaznosti na trest vyhoštění uložený Obvodním soudem pro Prahu 5. K dotazu týkajícímu se identifikační karty totožnosti občana SR dodal, že za něj zaplatil jedné slovenské občance 15.000 Kč, přičemž se tímto průkazem i několikrát prokazoval. Jak dále z protokolu plyne, žalobce asi týden bydlí v Ř. v ubytovně v R. ulici a jeho průměrný měsíční výdělek v ČR činí asi 20.000 Kč měsíčně. V ČR ani v jiném členském státě EU nemá příbuzné ani členy rodiny. Žalobce dodal, že má prostředky na vycestování a není mu známa překážka, která by mu znemožňovala vycestování z ČR.

Jak dále ze správního spisu plyne, v návaznosti na shora uvedené žalovaná dne 1. 6. 2017 zahájila se žalobcem správní řízení ve věci správního vyhoštění (oznámení čj. KRPS-178121-8/ČJ-2017-010022) a současně vydala žalobou napadené rozhodnutí, jímž byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zajištěn za účelem správního vyhoštění. Součástí správního spisu je pak též pravomocné rozhodnutí Služby cizinecké policie, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, ze dne 14. 1. 2010, čj. CPPH-828/ČJ-2010-004003, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s tím, že doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území ČR, se stanovuje na 3 roky, a dále i pravomocný trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 13. 6. 2012, sp. zn. 40 T 10/2012, jímž byl žalobce shledán vinným, že se na území ČR neoprávněně zdržoval, ačkoliv věděl, že mu bylo uloženo správní vyhoštění, čímž spáchal přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a byl mu za to uložen trest vyhoštění.

Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Soud v daném případě rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci jednání ve věci nepožadovali a soud neshledal jednání nezbytným pro projednání věci (§ 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců).

Relevantní právní úpravu v dané věci představuje předně § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož „*Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž*

bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání“.

Jak plyne z § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policii stanovené.“

Žalobce v rámci žaloby v nyní projednávané věci především namítá, že žalovaná nedostatečně odůvodnila, proč nepřistoupila k použití alternativ zajištění ve smyslu ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců spočívajících v uložení tzv. kauce (finanční záruky) a v uložení povinnosti osobně se hlásit na policii.

Ve vztahu k namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je třeba obecně předeslat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu může spočívat v nedostatku důvodů, anebo v jeho nesrozumitelnosti [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Pro nedostatek důvodů je rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné tehdy, jestliže z jeho odůvodnění, a to ani v kontextu s obsahem správního spisu, nelze seznat, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku. Odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince pak musí především odpovídat konkrétním okolnostem daného případu a správní orgán má povinnost se vypořádat se všemi relevantními námitkami a skutečnostmi, které mu byly v době vydání napadeného rozhodnutí známy nebo vyšly najevo. Zdejší soud rovněž ve svých rozhodnutích opakovaně zdůrazňuje, že při hodnocení přezkoumatelnosti je třeba napadené rozhodnutí vnímat jako celek a nelze jednotlivé části odůvodnění vytrhávat z kontextu napadeného rozhodnutí (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Praze čj. 44 A 11/2017-27). V nyní projednávané věci se žalovaná možností uložení mírnějších opatření za účelem vycestování zabývala, a to na straně 3 a 4 napadeného rozhodnutí. Jistě lze souhlasit se žalobcem v tom, že žalobou napadené rozhodnutí mohlo být ve vztahu k jednotlivým alternativám zajištění odůvodněno detailněji, nicméně z odůvodnění tohoto rozhodnutí je především zřejmé, že žalovaná shledala případné uložení některé formy mírnějších opatření neúčelným a nedostatečným, což odpovídajícím způsobem odůvodnila. Poukázala přitom na skutková zjištění, která popsala v předchozí části odůvodnění, zejména na předchozí jednání žalobce, který opakovaně porušil povinnosti vyplývající ze zákona o pobytu cizinců (nerespektoval ani uložené správní vyhoštění, ani vyhoštění uložené trestním soudem), a na skutečnost, že si vědomě a za úplatu obstaral

pozměněný doklad totožnosti, se kterým se prokazoval. Dále žalovaná upozornila i na to, že je zde důvod se domnívat, že žalobce nebude spolupracovat a respektovat orgány Policie ČR. Pokud pak jde o finanční záruku, žalovaná v napadeném rozhodnutí výslovně uvedla, že do doby zajištění žalobce žádnou takovou záruku nesložil, ani hodnověrně neprokázal, že by disponoval hotovostí, která by mu umožňovala tuto jistotu složit. Odkázala přitom dále na protokol, v němž žalobce uvedl, že disponuje finančními prostředky k vycestování, nikoliv však ke složení kauce. Z rozhodnutí žalované je tedy zřejmé, že ji k úvaze o neúčinnosti zvláštních opatření vedly právě uvedené skutkové důvody. Pokud pak jde o námitku, že se žalovaná nezabývala možností využít opatření spočívající v uložení povinnosti osobně se hlásit na policii v době policií stanovené, je nutno připustit, že žalovaná se výslovně vyjádřila k naplnění podmínek pro použití opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců, a nikoliv opatření naposledy uvedeného, nicméně rozhodný je samotný závěr žalované, který byl zjevně učiněn ve vztahu k uložení všech mírnějších opatření, podle něhož by v daném případě jejich uložení s ohledem na předchozí jednání žalobce bylo neúčinné a nedostatečné. Tyto souhrnně vyslovené závěry žalované zcela zjevně dopadají i na opatření za účelem vycestování dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Lze tak uzavřít, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je srozumitelné a přezkoumatelné.

Pokud jde o samotné věcné zpochybnění závěrů žalované, zde žalobcem uplatněné námitky (nad rámec uvedené nepřezkoumatelnosti) poukazují toliko obecně na to, že podle skutkového stavu přichází u žalobce v úvahu všechny alternativy zajištění. Konkrétně pak žalobce namítá pouze to, že žalovaná žalobci možnost složit kauci (finanční záruku) vůbec nenabídla. K otázce využití tzv. zvláštních opatření je třeba předně zdůraznit, že zajištění cizince představuje mimořádný institut, k jehož využití se lze uchýlit toliko za situace, že kýženého výsledku nelze docílit za použití mírnějších prostředků. V tomto duchu vyznívá i ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, která zdůrazňuje, že v důsledku zajištění cizince dochází k zásahu do jeho ústavně chráněného práva na osobní svobodu (srov. např. rozsudek čj. 9 As 5/2010-74). V rozsudku čj. 7 As 76/2011-50, pak Nejvyšší správní soud k této otázce dodal, že „[u]ložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu jsou pak zcela samostatnými důvody pro učinění závěru, že „nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování“ ve smyslu § 124 zákona o pobytu cizinců“. Danou otázkou se zabýval rovněž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu

v

usnesení

čj. 5 As 20/2016-38, v němž mj. uvedl, že „[v]olba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž patří zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze ... přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. Při úvaze, zda uložením zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno rozlišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správním vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území České republiky neopustil, ačkoli k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. V prve zmíněném

případě není jisté, zda správní vyhoštění bude vůbec uloženo; správní orgán teprve na základě informací o dosavadním jednání cizince hodnotí, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude cizincem mařen. Ve druhém případě je situace odlišná, neboť již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění ...“.

Jak již plyne z výše uvedeného, v nyní projednávané věci se zcela zjevně jedná o druhý z případů uvedených v citovaném usnesení rozšířeného senátu. Žalobci totiž již bylo uloženo jak správní vyhoštění, tak i trest vyhoštění rozhodnutím trestního soudu, k čemuž žalobce sám uvedl, že povinnost opustit území ČR ani tak nerespektoval a nadále zde dlouhodobě pobýval i přes to, že si byl této povinnosti vědom. Tyto skutečnosti již samy o sobě zavádějí důvodnou obavu, že by žalobce mohl v případě opětovného uložení správního vyhoštění mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí. Navíc žalobce si sám aktivně a vědomě za úplatu obstaral pozměněný doklad, kterým se následně prokazoval. Pokud tak žalobce vědomě činil, přičemž nerespektoval dříve uložená rozhodnutí o vyhoštění a dlouhodobě pobýval na území ČR bez jakéhokoli pobytového oprávnění, aniž byl v jakémkoliv kontaktu s orgány ČR za účelem legalizace pobytu, lze jen stěží předpokládat, že by spolupracoval při realizaci tohoto opatření. Nelze současně přehlédnout, že sám žalobce dokonce připustil, že v rámci předchozího zajištění svévolně opustil nemocniční zařízení, kde byl vyšetřován v rámci podezření na nakažlivou nemoc. V případě uložení některého z mírnějších opatření podle § 123b resp.

§ 123c zákona o pobytu cizinců by žalobci zjevně nic nebránilo opustit místo, kde se v ČR zdržuje, neboť zde ani nemá žádné pevné zázemí a není zde ničím vázán (jedná se o ubytovnu, kde v době zadržení pobýval pouze jeden týden). Rovněž z jeho předchozího jednání je zjevné, že není ničím motivován k součinnosti v dalším řízení o správním vyhoštění. Pokud by se stal pro účely výkonu správního vyhoštění nedostupným, byl by účel tohoto řízení pravděpodobně opat zmařen. Poukazuje-li žalobce na to, že žalovaná mu možnost složení kauce vůbec nenabídla, je třeba upozornit na to, že žalované taková povinnost ze zákona nesvědčí. I pokud by soud akceptoval, že by s ohledem na předchozí jednání žalobce přicházela finanční záruka do úvahy, je třeba upozornit na to, že sám žalobce uvedl, že nemá sjednané zdravotní pojištění, nemá na území ČR žádné rodinné příslušníky ani příbuzné, výdělečnou činnost vykonával jen „občas“ a vlastní pouze osobní věci (jiný majetek nemá). Ani tyto okolnosti v dané věci zjevně nenasvědčovaly tomu, že by v případě žalobce přicházela v úvahu možnost složit finanční záruku ve smyslu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců.

S ohledem na výše uvedené tedy lze uzavřít, že žádnou ze žalobcem vznesených námitek soud nehledal důvodnou, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. července 2017

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková